

НИКОЛАЙ РАЙНОВ

ПРОРОК

chitanka.info

Имало един много глупав селянин. Веднъж белел лико в гората. Като се уморил, седнал на един клон и взел да го кълца с брадвата под нозете си. Минал един пътник, съгледал селянина и му казал:

— Какво правиш? Не виждаш ли, че ще паднеш?

А селянинът се обадил:

— Че ти какъв си? Да не си пророк?

— Все едно — рекъл пътникът, — пророк ли съм, не съм ли, но както си я започнал, ще паднеш.

Като казал това, отминал си.

Кълцал, кълцал селянинът клона, откършил се клонът и човекът паднал на земята.

Станал глупакът, почесал се по гърба и си рекъл:

— Я виж ти! Този човек бил наистина пророк! Чакай да го запитам за друго нещо.

Затекъл се той, стигнал пътника и го запитал.

— Кажи ми, моля ти се, кога ще умра?

А оня, за да се отърве по-скоро от глупака, му рекъл:

— Три пъти ще кихнеш и ще умреш.

Селянинът се умислил.

Не му дожаляло за друго, ами току-виж, че се забрави било насън, било кога е сънлив, кихне и станат ли три пъти, хайде лягай, та умирай! Разказал това на жена си. И тя била умна като него.

Потъжили, поскърбили, поплакали си те двамата.

Не давало сърце на селянина за работа да се залови.

Минало се лятото, настанала есен. Позастудяло времето.

Колкото и да се сдържал селянинът, не можал да се удържи: кихнал два пъти.

Минала се и есента, настъпила зимата — сурова и мразовита.

Отишъл селянинът в гората за дърва.

Насякъл дърва, натоварил колата и тръгнал да си върви.

Едва-що излязъл от гората на пътя, обърнала му се колата.

Заловил се да я вдигне.

Вдигал я, вдигал, задавило го, та кихнал трети път.

— Е, сега — рекъл си той — вече ще се умира.

Изправил си колата, свърнал настрани от пътя и легнал на снега.

Лежи там, не се помества.

Ето, не минало много време, вълци налетели на коня и се заловили да го разкъсват.

Конят, макар че бил як, както бил впрегнат, не можал да побегне.

Домиляло на селянина за коня и през сълзи му рекъл:

— Ех, кончето ми, милото ми конче! Де да бях жив! Нямах да дам вълци да те ядат!

Вълците изяли коня. Един вълк подушил селянина и му се озъбил.

— Е, какво искаш още? Не виждаш ли, че и тъй съм умрял? — извикал глупакът.

Изплашили се вълците от вика му, па били и сити, та хванали гората.

Измръзнал селянинът, а отгоре на това и огладнял.

— Хайде рекъл си — да се опитам тичешком да стигна у дома, та да си взема хляб, па и по-топличко да се облека.

Затекъл се той към дома си и си казал на ума:

„Виж ти. Право викат хората, че човек, като умре, можел бързо да ходи и да навестява роднините си.“

Взел си той от дома един порязаник хляб, облякъл си още два елека и легнал пак на старото място. Лежал тъй глупакът до утринта. Минали хора край него с един мъртвец. Тогава той се обърнал към умрелия:

— Ти луд ли си? Само по една салтамарка ще настинеш! Я ме виж мене, аз с три елека лежа, и пак зъбите ми тракат!

Лежал селянинът — цял посинял, треперал като от треска, та даже се уморил от треперане.

По едно време минал пътник на кон.

Видял той селянина и го запитал:

— Защо лежиш тук?

— Защо ли? Не ме ли виждаш, че съм умрял?

— Кой ти каза, че си умрял?

— Ей тъй, кихнах три пъти и умрях.

— Я чакай аз да те съживя! — рекъл пътникът и зашибал с камшика си селянина, където види.

Усетил глупакът камшика и през трите елека, съживил се и скочил на крака.

А пътникът шибал ли го, шибал — докле му капнала ръката от умора.

Тогава глупакът съвсем оживял и си отишъл у дома. Жена му го попитала:

— Какво има на онзи свят?

— Всичко хубаво, също като на земята — отговорил глупакът, — само че много лошо бият. Бият, ти казвам, не се шегуват!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.